

ULTIMA Generație

Publicație pentru tineret

Anul XX Nr. 4

octombrie - decembrie 2012

În acest număr:

- ✓ Editorial: Apocalipsa / 3
- ✓ Misiune împlinită / 5
- ✓ Ca niște copilași / 8
- ✓ Ești curios? / 12
- ✓ Cădere și răscumpărare / 16
- ✓ „Privilegiul” mass-media / 21
- ✓ Tabără de tineret
„Gândește diferit” / 25
- ✓ Ce aproape suntem! / 28

ULTIMA Generație

Ultima Generație este o revistă pentru tineret editată de:
ASOCIAȚIA RELIGIOASĂ A ADVENTIȘTILOR DE ZIUA A
ȘAPTEA MIȘCAREA DE REFORMĂ
DIN ROMÂNIA
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Editura Păzitorul Adevărului
Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel: 0268 213714 Fax: 0268 214111
e-mail: farulsperantei@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Colectivul de redacție: Nelu Iancu, Marin Barbu, Marius Stroia,
Fivi Picu, Daniela Picu, Sandu Toma

Tehnoredactare: Daniela Picu

ISSN 1223-8872

Apocalipsa. Descoperirea...

Avem o Carte a Cărților complete. Oamenii reacționează diferit în fața ei: unii o resping, alții acceptă o parte – fie ea 75% (Vechiul Testament), 25% (Noul Testament) sau orice alt procent (funcție de... preferințe?). Fără a le judeca poziția, ne îndreptăm atenția spre o mică parte din Biblie - „Apocalipsa lui Ioan”.

Oare avem vreun motiv (bazat pe Biblie) să respingem cele scrise în această ultimă carte? Sau avem motive să o acceptăm – deși, totuși, pare a fi diferită de celelalte...? Să fie 98% ok și 2% nu? Articolul se dorește a fi o provocare la studiu și la o decizie personală corectă – în lumina celor descoperite.

Primul cuvânt al cărții

La ce te gândești când auzi: „Apocalipsa”...? E primul tău gând din paleta: mister, simboluri, taine, de neînțeles, închis, sigilat, imposibil, lucruri secrete, asteroizi? Dacă da, cred că te va surprinde primul cuvânt al cărții: **DESCOPERIREA**. Da, poți verifica... Descoperirea! Așa scrie și la tine, nu?

Primul verset

A cui descoperire? Din partea cui? „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu”... Pentru cine? Cu ce scop?

„Ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.” Nu orice descoperire, deci. Scriito-

rul (Ioan) pretinde a fi una de origine divină. Și scriitorul nu e oricine: e ucenicul iubit, cel căruia – la piciorul crucii – i-a fost încredințată spre îngrijire mama Mântuitorului nostru. Cum a ajuns această descoperire la Ioan? „Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan”. În regulă. Iată-ne citind pretenția clară a ucenicului cum că deține o cunoștință primită printr-un sol ceresc, din partea Domnului nostru, cu privire la viitorul lumii - informații venite din partea Celui Infinit.

Ce legătură are cartea Apocalipsei cu această Descoperire?

Aflăm în versetul următor, de fapt în continuarea frazei: „care” (Ioan) „a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut.” Autorul nu pretinde numai că a primit-o, dar susține și că „a spus tot ce a văzut”. A păstrat Ioan ceva pentru el? Ne-a lăsat ceva nespuse? Au rămas unele informații... secrete? Nu. El a spus tot ce a văzut. Iar cele văzute sunt descoperirea cerească. Apocalipsa = Descoperirea. În ce procent? 100%. Dumnezeu a ales o cale de a ne-o trimite și aceasta a fost prin Ioan.

Decizia ta

Vei refuza să studiezi această carte, deși preferi să le studiezi pe (toate) celelalte? Vei susține că Apocalipsa lui Ioan nu poate fi înțeleasă deși se pretinde încă de la început a fi cea mai mare descoperire posibilă? Sau o vei deschide cu nerăbdare pentru a primi mesajul și a căuta înțelesul lui? Gândește-te bine.

Dacă ai nevoie de un impuls

Ești încă nehotărât? Al treilea verset te provoacă. „Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păesc lucrurile scrise în ea!” Ca pe Muntele Fericirilor, o binecuvântare este promisă. Cui? Celui care citește, ascultă și păzește lucrurile scrise în această carte... Vrei să o primești?

1. Citește-o, 2. Ascult-o, 3. Păzește-o...

La final de început

În 3 versete introductive, Ioan a reușit să ne provoace la studiu. Are o descoperire de origine divină însoțită de binecuvântare... A făcut partea lui pentru ca ea să ajungă la noi. Și mai mult: „Căci vremea este aproape!” Orice profeție adevărată devine istorie... la un timp dat. Când vei accepta provocarea la studiul acestei cărți? Am toate motivele să cred că nu vei aștepta să devină (în întregime) istorie. Spor la studiu!

Ghiță Bizău

Misiune împlinită!

Misiune îndeplinită?

Vestea morții ei m-a copleșit. Știam că e bolnavă de ceva vreme de o boală incurabilă.

Atât de tânără.... Cei doi copii nici nu pășiseră bine în pragul adolescenței.

M-am cutremurat. Ce-i viața!? Misiune împlinită. Misiune încheiată.

O vizitasem (întâmplător) a doua zi după ce adusese acasă de la maternitate primul odor. Era marcată încă de trauma nașterii. Avea chipul blând, suav, discret. Era frumoasă, blajină. Își depăna domol, în amănunt, povestea aducerii pe lume a primului copil. Era hotărâtă să nu mai treacă pe la maternitate. Între

timp, micuța începu să scâncească. Se ridică cu greu, semn că încă mai suferea fizic.

Sunt mulți ani de atunci, dar figura și vorbele ei îmi sunt încă vii în minte. La scurt timp a dat naștere celui de-al doilea copil. La fel de greu, probabil.

Și acum... îi părăsise la fel de dureros. A rămas doar ca o iconă în sufletele lor: MAMA. S-a dus când ei ar fi dorit, poate, s-o prețuiască mai mult. S-a dus când (credea ea) se eliberase de greutatea ce apasă pe umerii unei mame cu copii mici.

* * *

Era într-o zi de primăvară timpurie. Țineam în brațe pe micuța mea de numai un an și jumătate. Avea obrații îmbujorați de vântul de primăvară. Era înfășurată într-o pelerină groasă, elegantă, din care ieșeau (în partea de jos) doar două ghetuțe mici. Așteptam să-mi vină rândul să cumpăr portocale.

- Mergeți în față! mă îndemnă doamna dinaintea mea.

- Mulțumesc, putem aștepta puțin.

- Ce faci micuțo? Cum te cheamă? se adresează ea copilășului meu. Dar fetița se întoarse, ridică cu repeziciune pelerina, își scoase mânuțele, și prinzându-se cu putere de haina mea își vârî năsul, julit cu o zi înainte, în gulerul paltonului pe care-l purtam. Apoi, se răzgândi și cu tandrețe își întinse mânuțele, mă cuprinse de gât și își lipi gurița, năsul și ochișorii de obrazul meu. Era bine acolo. Era în siguranță, ferită chiar de privirile curioșilor.

- Ce dragoste! Cât de iubite sunt mămicile! exclamă cu admirație doamna din față impresionată de gestul copilului.

Într-adevăr! Remarca ei m-a făcut, parcă, și pe mine să realizez aceasta. Eram mândră că EU sunt mămica iubită. Aș fi stat la coada aceea lungă ore în șir, doar ca să vadă lumea cât sunt de iubită, cât sunt de prețuită! Munca îmi era din plin răsplătită; fără vorbe, fără flătări. Doar printr-un gest natural, lipsit de orice artificiu.

Mai citisem recunoștință în ochișorii aceia mici și negri și cu alte ocazii: atunci

când, având în jur de 7 luni, se străduia să stoarcă ultimele picături de lapte de la sân. Era o privire plină de satisfacție, un fel de „recompensă” pentru toată suferința îndurată, pentru nopțile nedormite, pentru „privarea” de libertate, pentru „renunțarea” la viața personală, pentru renunțarea la carieră, pentru „renunțarea” la mine.

* * *

Experiența fiecărei mame, experiența fiecărui părinte este unică în felul ei.

Fiecare copil își are povestea lui. Fiecare adolescent își are istoria lui, dar mulți tânjesc după o altfel de „trăire” a experienței lor imediat după majorat. Încearcă să se scuture deodată și definitiv de tot ce mai poartă semnele istoriei provenienței lor; de părinții de care depind încă atât moral, cât și financiar. „Destul”, își zic. „Gata cu regulile! Gândirea lor (a părinților) e depășită! Nu mai fac față generației mele. Sunt mare,

puternic! Vreau libertate! Fără ei sunt mai destins, decorsetat!”

Deschid o pagină de Facebook și citesc cu stupeoare câteva opinii.

Tinerii vor întruniri fără părinți. Se simt incomod în prezența lor. Au o gândire diferită. Nu le sunt pe plac. Mai mult, sunt deranjați chiar și de copiii mai mici ai tinerilor de ieri, ai celor pe care poate și ei i-au deranjat cândva, când părinții i-au dus la vreo tabără. Nu. Vor să se bucure singuri, doar ei cu ei. În libertate, fără nici o atenționare în caz că dau greș. Știu ei cum să se poarte ca întrunirea să fie și plăcută și „spirituală”.

Știu!?? Dacă știu... de ce se tem?

* * *

Mă transpun în postura mamei unuia dintre ei. Ce simțăminte îi încercă sufletul dacă înțelege că lor le e mai bine fără ea? Și cât de puțin timp a trecut de când ea reprezenta pentru ei „lumea întregă”! Dar acum... a devenit incomodă. Mai

bine să stea acasă. Nu trebuie să-i stânjenească prin prezența ei.

De ce? În ce greșește? Pentru că își cunoaște încă datoria? Pentru imprudența de a continua să vegheze? Pentru că nu și-a abandonat misiunea?

Mă întorc cu gândul la cea care nu mai este. Oare copiii ei o vor alături de ei? A avut acea mamă un atu în plus prin faptul că a rămas dorită pentru totdeauna sufletelor lor pentru că s-a „retras” înainte de-a se așeza în calea „libertății” copiilor ei?

Revin la cea care poartă încă povara grijii copiilor deveniți dintr-o dată tineri avizi după „independență”. O doare, dar în sufletul ei rănit sălășluiește încă iubirea, înțelegerea, răbdarea, așteptarea ce-i caracterizează misia

- **MAMA.**

Ca niște copilași

De la faimosul laodicean, la simplitatea de copil

Deși au trecut aproape 2000 de ani de când Isus a rostit pilda Vameșului și Fariseului, muștrarea adresată celor ce „se încredeau în ei înșiși” este la fel de puternică și pentru noi.

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii”. (Evrei 4:12).

Cuvintele Domnului Isus au muștrat pe fariseii de atunci, dar și pe laodiceenii de astăzi.

Versetele din Luca 18:9-14 ne prezintă doi oameni care s-au suit la Templu pentru a se ruga. Unul, care era fariseul, reprezintă clasa care „se încredeau în ei înșiși” că sunt nepri-

hăniți, iar celălalt, vameșul, clasa disprețuită, vameșii fiind considerați, în acea vreme, cei mai păcătoși oameni din popor. Isus prezintă în continuare felul lor de închinare: fariseul sta în picioare și se ruga astfel: „Dumnezeule, Ți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrești, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din toate veniturile mele”.

În rugăciunea sa, fariseul prezintă faptul că el era mai bun decât cei din jurul său. El se considera un împlinitor cu strictețe a rânduielilor Domnului. Satisfacția sa era că, în comparație cu păcătoșii vremii, el era deosebit.

Vameșul sta deoparte și nu îndrăznește să-și ridice ochii spre cer. El

se bătea în piept și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13).

De ce oare, vameșul nu îndrăzne să-și ridice ochii? Ce însemna gestul de a se bate în piept?

La aceste întrebări am găsit răspuns în Psalmul 51, în care David descrie propria sa experiență, atunci când a păcătuț.

Vameșul știa că în templu se află în prezența Unuia care-l cunoaște, care știe păcatele sale. El simțea că acolo este un Dumnezeu sfânt, drept, dar și milos (Exod 34:6,7). El striga la fel ca David: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta” (Psalmii 51:1). Era conștient că a păcătuț și în bătaia din piept, văd strigățul: „Căci îmi cunosc bine fărădelegile și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuț și am făcut ce este rău înaintea Ta.” (Psalmii 51:3,4).

Vameșul simțea povara păcatelor, simțea nevoia de ajutor, simțea nevoia de îndurare, prin urmare apela la Dumnezeu, singurul care-l putea elibera: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”

La finalul parabolei Domnul Isus ne descoperă faptul că fariseul, etalându-și sfințenia, mândrindu-se cu faptele sale bune, a pierdut din vedere nevoia sa și astfel nu s-a întors acasă „socotit neprihănit”. În același timp vameșul, înțelegându-și starea, a luat aminte la sfatul lui Solomon:

„Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare” (Proverbele 28:13).

Privind la rugăciunea fariseului putem observa o asemănare izbitoare dintre atitudinea acestuia și cea a laodiceanului, descrisă în Apocalipsa 3:14-22.

Acel glas iubitor care a muștrat pe cei ce se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, acel Martor Credincios și Adevărat ne muștră și pe noi prin cuvintele adresate Bisericii Laodiceea. Isus, care cunoștea inimile iudeilor, ne spune astăzi atât mie, cât și ție, cititorule: „Știu faptele tale”.

Isus știa că rugăciunea fariseului: „Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt ca ceilalți oameni”, exprimă simțământul clasei sale și într-o mare măsură, al întregii națiuni iudaice. (*Cugetări*, pg. 6).

Este o asemănare profundă între starea națiunii iudaice și starea de căldicel. Domnul Isus continuă: „că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea” (Apocalipsa 3:15,16).

Când Martorul Credincios se adresează bisericii Laodiceea, din cuvintele Sale reiese că în biserică se află aceste trei stări: rece, căldicel și în clocot. „În clocot”, sau termenul de fierbințeală ne îndreaptă mintea spre acea stare de râvnă intensă,

când toate afecțiunile ridicate la cel mai înalt nivel sunt îndreptate către Dumnezeu și cauza Sa, manifestându-se prin fapte bune, corespunzătoare.

Starea de rece reprezintă un sentiment al răcelii, al inaptitudinii și al neliniștii; o căutare după ceva mai bun. Pentru o persoană aflată în această stare există speranță. Dacă un om simte că ceva îi lipsește și dorește să obțină, el se va strădui cu seriozitate să-l dobândească.

Aceste două stări sunt mai acceptabile decât aceea de căldicel. Starea de căldicel sau încropeală este simțământul că ei nu sunt conștienți de lipsă și simt că nu au nevoie de nimic. Este o stare a mulțumirii de sine. De aceea este periculos a rămâne căldicel.

„Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic” și „nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”. (Apoc. 3:17).

Poporul Iudeu avea Cuvântul lui Dumnezeu, Legea, profețiile. Ei se considerau bogați, se simțeau mai presus decât celelalte neamuri. Aceleași simțăminte le nutrește poporul laodicean. El este deținătorul adevărului prezent, al Cuvântului lui Dumnezeu asupra căruia lumina strălucește mai mult ca oricând. Fariseul și Laodiceanul se aseamnă prin împlinirea exterioară.

Domnul Isus face minunata invitație, pentru acei care se trezesc din

încropeală. El spune: „te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc [credința] ca să te îmbogățești și haine albe [neprihănire], ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi [discernământ spiritual] ca să-ți ungi ochii și să vezi (Apoc. 3:18).

Acei care își vor simți sărăcia, vor simți goliciunea și vor vrea să vadă pe Isus, vor veni la El, își vor da inimile lor rele și El le va da credință, dragoste, haina neprihănirii Sale și discernământ spiritual (Duhul Sfânt).

Toți cei care simțim că suntem căldicei, că suntem goi, săraci și orbi, să strigăm împreună la Domnul Isus. Nu este suficient să fim doar cunoscători ai adevărului, trebuie să fim copilași, nu farisei.

O să vă întrebați, poate, de ce copii? Domnul Isus a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția Cerurilor este a celor ca ei”. (Matei 19:14), sau „Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, cu nici un chip nu va intra în ea” (Luca 18:17).

Cu o altă ocazie, când ucenicii se certau, fiecare dorind să fie mai mare, Isus a luat un copilaș lângă El și le-a zis: „Oricine primește pe acest copilaș în Numele Meu pe Mine Mă primește și oricine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Fiindcă cine este cel mai mic între voi toți, acela este mare” (Luca 9:48).

De ce copii?

Să privim la copilul Samuel, dornic de a primi din partea Domnului cuvântul pe care intenționa să i-l dea: „Vorbește Doamne, căci servul tău ascultă”.

Când Iosua a fost așezat în locul de cea mai înaltă onoare, comandant al lui Israel, el a declarat război tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu. Inima sa era plină de cugete nobile despre marea sa misiune. Și când i se vestea vreo solie din cer, el lua poziția unui copil care dorește să fie condus. Preocuparea sa era: Ce spune Domnul servului său?

Primele cuvinte ale lui Pavel, atunci când Isus i s-a descoperit, au fost: „Doamne, ce voiești să fac?”.

Profetul Ieremia răspunde asemănător, atunci când a fost chemat de Dumnezeu: „Ah, Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil”. Acestuia Domnul i-a răspuns: „Nu te teme de ei, căci Eu sunt cu tine!”

Încredințați-vă Domnului asemenea unor copilași. Învățătura dată ucenicilor prin acel copil, era că cel ce poate fi ajutat, este cel care vede pe toți mai presus de el și care se simte în siguranță doar alături de tatăl său. Copilul este umil, gata să primească orice dar și simte mereu nevoia să stea în compania celui care-l iubește.

Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Urmăriți dar pilda lui Dumnezeu, ca niște copilași prea iubiți”. Să-L urmăm pe Isus. Să ne ațintim privirile la „Apostolul și Marele nostru Preot al mărturisirii noastre, adică la Isus”. „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu (Evrei 12:2).

Apostolul Ioan scrie în prima sa epistolă: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem”.

Să fim într-adevăr copiii ai lui Dumnezeu! Să ne purtăm ca niște copii ascultători. Să lepădăm fariseismul și mulțumirea de sine, să trăim în clocot pentru Isus și să primim Împărăția Cerurilor, ca niște copii ai Tatălui ceresc. Amin.

Dorin Deac

Ești curios?

Ați fost vreodată curioși cu privire la un anumit lucru? O știre apărută de curând sau un zvon despre o persoană anume? Cum v-ați simțit? Care este sentimentul care ne încercă atunci când suntem curioși?

Simțim o dorință de a afla, o sete de a fi informați sau de a vedea un anumit lucru și suntem în stare de orice pentru a satisface această nevoie care vine din interior și care ne macină continuu.

Trăim într-un veac în care curiozitatea este stârnită din toate părțile. Inovații în tehnologie, modă, literatură, lucruri menite să atragă privirea și să stimuleze simțurile, de la marile invenții până la titlul unui banal articol de ziar; toate acestea, au rolul de a ne atrage atenția de la simplitatea Cuvântului lui Dumne-

zeu, pentru a obține o satisfacție falsă, de scurtă durată și înșelătoare.

Cât de mult ne influențează spre rău această curiozitate? Tinerii încalcă chiar și interdicțiile părinților și principiile religioase numai pentru a-și potoli setea de cunoaștere a multor lucruri negative care inundă lumea de astăzi.

Curiozitatea este o ambiție care ne stârnește simțurile, îndreptându-le spre ce este pământesc și trecător și împotriva căreia putem sta numai prin stăpânirea de sine și ajutor divin.

Nenumărate exemple biblice sunt menite să ne prevină cu privire la consecințele negative și efectele ireparabile ale acestui agent prin care Satan se luptă să atragă cât mai mulți departe de sfințenie și curăție.

Ceea ce a introdus păcatul în lume a fost chiar “curiozitatea” femeii, care, văzând că “pomul era bun de mâncat și plăcut de privit”, a încălcat porunca lui Dumnezeu, aducând astfel blestemul și moartea asupra neamului omenesc.

Mai târziu, în timpul vechiului Israel, Dumnezeu a vrut să îi învețe pe oameni importanța stăpânirii de sine, prin legi care, încălcate, aduceau pedepse aspre și chiar moartea, asupra celui care se încumeta să le desconsidere.

„Domnul a rânduit o familie specială din seminția lui Levi să ducă chivotul [...] și să aducă la îndeplinire lucrarea de a ridica și desface cortul. Dacă cineva, din *curiozitate* sau nerespectând ordinea, pleca de la locul său și atingea vreo parte a sanctuarului sau mobila acestuia sau chiar dacă se apropia de vreun lucrător, era pedepsit cu moartea.” 1 T., pag. 652.

Exemplul oamenilor din Bet-Șemeș, care erau curioși să știe ce putere mare era în acel chivot, care-l făcea să îndeplinească lucruri așa de minunate, se numără printre „lucrurile care s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde”.

„Locuitorii din Bet-Șemeș vedeau chivotul ca fiind *puternic de la sine* și nu îi atribuiau puterea lui Dumnezeu. În cele din urmă, biruiți de *curiozitate*, au deschis chivotul să privească în colțurile lui tainice și

sacre, lucru pe care păgânii idolatri nu îndrăzniseră să-l facă, iar îngerii care-l însoțeau au omorât peste cincizeci de mii dintre ei”. *Istoria Mântuirii*, pg. 192.

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta.” (Ioan 16:12).

Chiar și în vremea Domnului Isus curiozitatea stăpâna mințile oamenilor, atrăgându-le de la curăție și adevăr.

„[Isus] nu a satisfăcut curiozitatea care îi împingea să vină la El cu întrebări iscoditoare...” *M. M. pg. 448.*

„Hristos ar fi putut să pună în fața oamenilor adevărurile cele mai adânci ale științei. El ar fi putut să deslege tainele ce necesitau veacuri de muncă și de studiu pentru a fi pătrunse. El ar fi putut da sugestii care ar fi putut procura hrană pentru cugetare și stimulent pentru invenții până la sfârșitul timpului. Dar El n-a făcut aceasta. El n-a făcut nimic pentru a satisface curiozitatea sau ambiția omenească.” 8 T., pg. 202.

Însă, Domnul Isus „a dat atâta învățătură cât putea fi folosită... Minte ucenicilor era adesea stârnită de curiozitate, însă, în loc de a le satisface dorința de a cunoaște lucruri care nu erau necesare, El deschidea noi canale de gândire minții lor. El le dădea multă învățătură care era nevoie în ceea ce privește evlavia practică” *L.M.M., pg 82*

Și astăzi „... sunt unii care întotdeauna sunt gata să vadă și să audă ceva nou și ciudat; și vrășmașul sufletelor are o mulțime de lucruri spre a aprinde curiozitatea și a abate mintea de la adevărurile mari și sacre pentru aceste zile de pe urmă.” 4 T., pg. 74.

„Cercetările științifice au devenit o capcană pentru mulți oameni. Dumnezeu a îngăduit să se reverse asupra lumii un potop de

lumină în domeniul descoperirilor științei și artei; dar, dacă cercetările nu sunt călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu, chiar și cea mai strălucită minte va rătăci în efortul de a investiga relațiile dintre știință și revelație.” *Marea Luptă, pg. 522.*

Spiritul Profetic spune: „Mi-a fost arătată starea lumii noastre... Tinerii care merg pe străzi, înoată în știri și anunțuri referitoare la crime și păcate prezentate în vreun roman sau care urmează să fie puse în scenă la unul din teatre. Minte lor este educată să vadă păcatul ca fiind ceva obișnuit. Călea urmată de cei josnici și mârșavi este ținută înaintea ochilor lor în publicațiile periodice ale zilei și le este pus înaintea tot ceea ce poate stârni curiozitatea și pasiunile animalice, prin povestiri senzaționale, incitante. Literatura izvodită de inteligențe corupte, otrăvește mintea a mii de persoane în lumea noastră. Ei citesc și aud atât de multe despre crime josnice și ticăloșii, încât cunoștințele lor, delicatese odinioară, devin atât de nesimțitoare, că se pot ocupa cu un interes lacom de degradantele și

abjectele cuvinte și fapte ale oamenilor.” 3. T., pg. 472.

„Aceasta a fost și este lucrarea lui Satan, din zilele lui Adam și până în prezent... El caută continuu să trezească un spirit de curiozitate nesfântă, o dorință nepotolită și plină de curiozitate de a pătrunde în tainele înțelepciunii și puterii divine. Plini de ideile lor despre progres, călcând în picioare cerințele lui Dumnezeu, merg pe drumul ce duce la degradare și moarte.” P.P., pg. 55.

Prinși în vârtejul lumii care se îndreaptă spre pieire, cum își va putea menține tânărul curată cărarea? „*Îndreptându-se după Cuvântul Tău*” spune psalmistul.

„Dragi tineri, curiozitatea sufletului nu este o joacă. Caracterul

vostru este tezaurul vostru. Îngrijiți-vă de el ca și cum v-ați îngriji de o comoară prețioasă. Curăția morală, respectul de sine și o mare capacitate de a vă înfrâna, trebuie să fie cultivate în mod ferm și constant.”

1 M.C.P., pg. 238

„Numai „pâinea vieții” poate satisface sufletul înfometat. Numai „apa vieții” poate potoli setea sufletului însetat.” *F.E.C., pg. 340.*

Tu încotro îți îndrepti privirea? Cum îți satisfaci setea sufletului?

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea...” (Ioan 7:37); „Și... oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete...” (Ioan 4:14) - este oferta Domnului Hristos pentru oricare dintre noi.

Lorena Amelia Aria

Cădere și răscumpărare

„Pentru a pricepe ce cuprinde lucrarea de educație, avem nevoie să luăm în considerație atât natura omului, cât și scopul pe care l-a urmărit Dumnezeu prin crearea lui. Trebuie să ținem, de asemenea, cont de schimbarea din condiția omului, prin faptul că el a ajuns să cunoască răul și de planul lui Dumnezeu de a-și atinge - chiar și în aceste condiții - scopul slăvit în educarea rasei umane”. (*Educația*, cap. 1).

Crearea omului

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele

care se mișcă pe pământ.” Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:25,26).

„Când Adam a ieșit din mâinile Creatorului, era asemănător cu Făcătorul lui, ca natură fizică, mintală și spirituală. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său” (Geneza 1:27), iar scopul Lui a fost ca omul să descopere cu atât mai mult acest chip, cu cât trăia mai mult - să reflecte din ce în ce mai fidel slava Creatorului. Toate facultățile sale puteau fi dezvoltate; capacitatea și vigoarea lor trebuia să crească neîncetat”. (*Educația* cap. 1).

„El a fost așezat ca reprezentant al lui Dumnezeu, mai presus de

ființele inferioare. Ele nu sunt capabile să înțeleagă sau să recunoască suveranitatea lui Dumnezeu, totuși au fost făcute cu capacitatea de a iubi și a sluji omului. Psalmistul spune: „I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui... fiarele câmpului, păsările cerului... și tot ce străbate cărările mărilor (Psalmi 8:6-8).” (*Patriarhi și Profeți*, cap. 2).

În aceste texte putem vedea cum era omul (Adam și Eva) după ce a fost creat de Dumnezeu.

Era perfect din toate punctele de vedere. Cu o privire la el era suficient pentru a ne dirija gândurile la Creatorul său – pentru că era făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Avea un caracter moral impecabil, fizic era mult mai presus de starea actuală a omului, avea demnitatea de a fi creatura lui Dumnezeu, fiul Său. Era stabil, simetric și echilibrat, atât fizic cât și mental. Caracterul său era fără pată; toate lucrurile erau supuse rațiunii. Mai mult decât atât, era și regele tuturor ființelor create de Dumnezeu; și acestea îi erau supuse. Avea la îndemână natura, ca manual pentru dezvoltarea sa, era îmbrăcat în haine de lumină și slavă, la fel ca îngerii, între alte multe lucruri minunate pe care Dumnezeu le-a făcut pentru om.

Dar ca să continuăm să vedem istoria omului este necesar să analizăm libertatea morală pe care Dum-

nezeu i-a dăruit-o, de a asculta sau nu de voința Creatorului Său.

„Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:16-17).

„Deși au fost creați nevinovați și sfinți, primii noștri părinți nu au fost plasați în afara posibilității de a greși. Dumnezeu ar fi putut să-i creze fără puterea de a călca cerințele Lui, dar în cazul acela nu ar fi putut avea loc o dezvoltare a caracterului; slujirea nu ar fi fost de bunăvoie, ci forțată. De aceea le-a dat puterea de a alege - puterea de a renunța la supunere sau de a și-o manifesta. Înainte ca ei să poată primi pe deplin binecuvântările pe care El intenționa să li le ofere, iubirea și loialitatea lor trebuia să fie puse la probă.” (*Educația*, cap. 3).

În sine fructul oprit nu avea nimic rău, cu excepția că a gusta din el însemna neascultare de Dumnezeu și nesupunere față de voința divină. „Voia lui Dumnezeu a fost ca Adam și Eva să nu cunoască răul. Cunoașterea răului - a păcatului și a urmărilor sale, a trudei zdrobitoare, a grijilor insuportabile, a dezamăgirilor și suferinței, a durerii și morții - a fost reținută din iubire.” (*Educația*, cap. 3).

Aceasta a fost condiția omului înainte de proba decisivă care urma să vină: ispitirea. Dar să nu uităm că, atunci când omul a fost creat, deja exista un mare conflict în univers: marea luptă între bine și rău, între Hristos și Satan. El făcuse un plan prin care să arate universului că Dumnezeu e despotic, legile Sale sunt rele și nu este nevoie ca să fie ascultate, pentru că ei (îngerii) erau sfinți, și că el (Satana) caută binele tuturor. Bineînțeles, era o minciună, căci obiectivul său era înălțarea de sine și dorința de a fi asemenea lui Dumnezeu. Și, ca urmare, Satan a fost alungat din cer fără să mai aibă posibilitate de întoarcere, deoarece Dumnezeu îi oferise multe șanse de pocăință și s-au făcut multe eforturi pentru reabilitarea sa. În cele din urmă el a fost alungat împreună cu o parte însemnată dintre îngeri, care au decis să-l urmeze pe răsculător. Alungați din Cer, Satan și îngerii săi s-au concentrat asupra pământului, încercând să-i amăgească pe locuitorii acestuia, pentru a-și întemeia împărăția în acest loc.

Ispitirea și căderea omului în păcat

Una dintre greșelile Evei – căci ea a căzut prima dată în ispită – a fost faptul că s-a apropiat de pomul interzis. Acela era locul în care ispititorul putea să o amăgească prin minciunile sale, căci Dumnezeu nu ar fi permis ca pacea și liniștea lor să fie tulburată în altă situație. Odată trezită curiozitatea ei, Satana a intrat în acțiune folosind un șarpe ca medium. Șarpele a început să vorbească cu Eva. Ea știa că Dumnezeu nu a dat șarpelui abilitatea de a vorbi. Este clar faptul că Satan nu a venit ca un monstru înspăimântător, care să o sperie, ci ca unul care căuta bunăstarea ei. Nu a venit să o oblige să nu asculte de Dumnezeu, ci vorbea frumos, încântător, ca Eva să se simtă bine în prezența sa, să fie laudată frumusețea ei, inteligența ei, etc... Acela despre care este scris: „El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr... căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44), știe bine să se camufleze. Eva ar fi trebuit să fugă în momentul în care a auzit șarpele vorbind, dar vorbea foarte frumos, melodios, și ea a acceptat conversația cu el.

Satan a folosit ca medium șarpele. Dacă un șarpe, mâncând din pomul oprit, ajunge să aibă asemenea facultăți și să atingă o sferă mai înaltă, cu cât mai mult Eva, ar putea

ajunge la o sferă mai înaltă, fiind ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul. Ar fi mult mai mult decât ceea ce este, și Dumnezeu știe bine aceasta, motiv pentru care le-ar fi interzis consumul din acest fruct. Satan i-a spus că ochii ei se vor deschide de îndată ce va mânca. Doar că pentru aceasta ea urma să nesocotească porunca lui Dumnezeu.

Eva a fost înșelată și a mâncat din fruct. Ba mai mult, l-a târât și pe Adam, care o iubea mai mult pe ea decât pe Dumnezeu, deși știa bine că a făcut ceva rău. Și astfel amândoi au păcătuit. Păcatul este neascultarea de legea lui Dumnezeu. Iată ce a urmat :

„Odată trezite interesul și curiozitatea [Evei], Satan a continuat prin tăgăduirea Cuvântului lui Dumnezeu și prin semănarea neîncrederii în înțelepciunea și bunătatea Lui.” (Educația, cap. 3).

Și, „vi se vor deschide ochii”, spusese vrăjmașul; „Și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” (Geneza 3:5). Aveau ochii cu adevărat deschiși acum; dar ce tristă ridicare a pleoapelor!

„Cunoașterea răului, blestemul păcatului au fost tot ce-au câștigat călcătorii poruncii. Fructul în sine nu conținea nimic otrăvitor, iar păcatul nu consta doar în cedarea în fața apetitului. Era neîncrederea în bunătatea lui Dumnezeu, lipsa

de încredere în cuvântul Său și respingerea autorității Sale - aceasta a făcut ca primii noștri părinți să fie călcători ai Legii, și acest lucru a adus în lume cunoștința răului. Acest lucru a deschis ușa înaintea tuturor feburilor de minciuni și rătăcirii.

Omul a pierdut tot, pentru că a ales să asculte mai degrabă de amăgitor decât de Acela care este Adevărul, singurul care are priceperea.” (Educația, cap. 3).

Atunci ce este păcatul? A nu crede că Dumnezeu a fost atât de bun când a zis: să nu faci aceasta. A-L considera pe Dumnezeu mincinos.

Care sunt consecințele păcatului?

- Cunoașterea răului cu toate consecințele sale.

- Schimbarea naturii. Aceasta urma să nu mai fie supusă omului.

- „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”. (Evrei 9:27).

- Confuzie, mare confuzie. Omul a început să se degenereze și

nu mai era cum a fost făcut inițial de mâinile Creatorului. Nu mai era stabil în toată puterea sa. Voința lui a fost predată lui Satana.

- Toate lucrurile bune pe care le-a făcut Dumnezeu și-au pierdut din frumusețe, din strălucire.

Planuri pentru reabilitare

Și dacă așa stau lucrurile, ce va face Dumnezeu? Dumnezeu a rostit o sentință: Nu va lăsa pe om pradă disperării. Dumnezeu iubește pe om și de aceea începe un război:

„Vrăjmașie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Geneza 3:15).

„Însă omul nu a fost lăsat pradă rezultatelor răului pe care-l alesese. În sentința rostită asupra lui Satan a fost dată o indicație a răscumpărării. „Vrăjmașie voi pune între tine și femeie”, a spus Dumnezeu, „între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15). Această sentință, rostită în auzul primilor noștri părinți, trebuia să fie pentru ei o făgăduință. Înainte să audă de spini și de pălămidă, de truda și suferința care aveau să fie partea lor sau de țărâna în care erau nevoiți să se întoarcă, ei au auzit cuvinte care le-au dat speranță. Tot ce fusese pierdut prin cedarea în favoarea lui Satan, putea fi recâștigat prin Hristos.

Această indicație ne-o repetă și nouă natura. Deși mînjită de păcat, ea nu vorbește doar despre creație, ci și despre răscumpărare. Cu toate că pămîntul mărturisește despre blestem, prin semnele evidente de degradare, este încă bogat în dovezi ale puterii dătătoare de viață. Copacii își leapădă podoaba numai pentru a se înveșmînta cu un frunziș mai proaspăt; florile mor pentru ca apoi să renască într-o nouă frumusețe; și în fiecare manifestare a puterii creatoare este oferită asigurarea că putem fi creați din nou în acea „neprihanire și sfințenie pe care o dă adevărul”. (Efeseni 4:24). În acest fel, chiar lucrurile din natură și modul în care funcționează ele - care ne aduc aminte cu putere despre marea noastră pierdere - devin pentru noi mesageri ai speranței.

Oriunde se întinde răul, se face auzit glasul Tatălui nostru, îndemnându-și copiii să vadă în rezultatele lui natura păcatului, avertizându-i să părăsească răul și invitându-i să primească binele.” (*Educația*, cap. 3).

Astăzi ne aflăm la aproximativ 6000 de ani după creație, 6000 de ani în care omul s-a degradat. Fiecare om care se naște are ca moștenire genetică păcatul. Ne naștem păcătoși. „Iată că sunt născut în negleguire, și în păcat m-a zămislit mama mea.” (Psalmii 51:5). Pe lângă obiceiurile rele moștenite, se adaugă, în mod inevitabil, cele cultivate în timpul vieții noastre. Și

când ne vedem în mijlocul acestui conflict de atâția ani, mai este speranță?

„Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale,

și să se nască?” Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3-5).

Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru această posibilitate. Să-i fim recunoscători pentru favoarea de a ne mai da o șansă și să o acceptăm în folosul salvării noastre. Amin.

Radu Ilie

Prin privire suntem schimbați. Depinde ce privim. În 2 Corinteni 3:18 citim că, dacă privim la slava Domnului, vom fi schimbați în același fel al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.

Dacă ne interesează altceva vom privi și vom fi schimbați după ceea ce privim.

Cum s-a născut mass-media? Simplu! Într-un pom se făcea publicitate la o viață prosperă, fără restricții și fără limite (Geneza 3:6). Ceea ce a auzit, ceea ce a văzut, a făcut să i se schimbe gustul, dorințele și sfera de cunoaștere. Ce regretabil că am cunoscut, prin Eva, ceea ce cunoaștem astăzi!

Când privirea noastră este îndreptată spre exterior se face legătura trupului nostru cu exteriorul. „Tot ce mi-au poftit ochii le-am dat” (Ecl. 2:10), „deşertăciune și goană după vânt” (vers. 11 u.p.). „După cum locuința morților și adâncul nu se pot sătura, tot așa nici ochii omului nu se pot sătura (Prov. 27:20). Există o curiozitate care se cere satisfăcută și când se va sătura. Cu ce rămâi? Sau cu cine?

Putem privi spre interior, într-o cercetare de sine. „M-am apucat și am cercetat toate lucrurile cu gând să înțeleg să adâncesc și să caut înțelepciunea și rostul lucrurilor și să pricep nebunia răutății și rățacirea prostiei” (Ecl. 7:25).

Doar privind în sus putem dobândi o apartenență, o asigurare, o siguranță în toate lucrurile și informațiile de groază și spaimă pe care le acumulăm din mass-media. „Eu îmi întorc necurmat ochii spre Domnul, căci El îmi va scoate picioarele din laț” (Pslamii 25:15). „Cel ce își astupă urechea să n-audă

cuvinte setoase de sânge și își leagă ochii ca să nu vadă răul” (Isaia 33:15 u.p. 16). Chiar în cea mai mare criză, poți fi în siguranță, când toată lumea își va da sufletul de groază.

Iată câteva exemple biblice cu urmările privirilor neînfrânate:

Lumea nou creată de Dumnezeu a ajuns viciată de apariția păcatului. Astfel s-a împărțit lumea în două: cei ce-L ascultau pe Dumnezeu și erau numiți fiii lui Dumnezeu și cei ce nu aveau nici o plăcere de El, aceștia fiind numiți fiii oamenilor.

Dar curăția ascultării de Dumnezeu a fost curând alterată. Mijlocul: Privirea. „Fiii lui Dumnezeu *au văzut* că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales”. Ce puțin au rămas nealterați ascultătorii de Dumnezeu!

„Pe când Avram privea în sus pentru călăuzire și asemănare cu Cel pe care Îl iubea, „Lot și-a ridicat ochii și *a văzut*...” (Geneza 13:10). Cât de lamentabil se încheie existența familiei lui Lot în Sodoma, care, după privirile sale, părea ceva sigur, promițător!

Mulți își scuză atitudinea de curiozitate, motivând că nu au nici o intenție greșită de a face ceva rău, ci doar vor să vadă anumite lucruri. În Geneza cap. 34 citim experiența tristă a Dinei, fiica lui Iacob și Lea. Ca urmare a curiozității ei, a permisiunii pe care și-a luat-o de a asista la

scene nepotrivite pentru poziția ei religioasă, Dina a atras asupra sa înșăși și asupra familiei ei un blestem.

În cazul Dinei ea a trebuit să iasă din casă, de sub protecția căminului său, pentru a privi la scenele acestei lumi. Astăzi lucrurile sunt mult mai simple: lumea intră în casa ta și își afișează ofertele, îți murdărește sufletul tău și al familiei tale, și nu știi cum să faci să renunți la ea. Dacă vrei să scoți lumea din casă, nu folosi telecomanda! Aceasta ți-o aduce, nu o scoate.

Prin pofța de a avea anumite lucruri, în urma privirii și insistării pe acestea, Acan a reușit să aducă blestemul lui Dumnezeu asupra întregului popor Israel, întrerupând astfel șirul de biruințe care le fusese promis, în privința cuceririi cetăților Canaanului. (Acan *a văzut...* a pofțit și a luat... Iosua 7:11).

Judecătorul lui Israel, Samson, a coborât la Timna și *a văzut* acolo o femeie. Urmările le cunoaștem cu toții. Curiozitatea aceasta, depășirea limitelor permisivității, l-a adus în situația de a păcătui iar și iar, până când Dumnezeu și-a retras binecuvântarea, iar Samson a fost lăsat pradă atacurilor vrăjmașului, care l-a chinuit, maltratată și batjocorit după bunul său plac.

David, omul a cărui inimă era după inima lui Dumnezeu, a experimentat urmările privirii într-un mod rușinos, pătându-și viața, lă-

sând posterității un exemplu negativ, punându-se în situația de a nu mai fi un bun sfătuitor și un îndrumător competent pentru copiii săi.

Pentru el, David a învățat lecția ascultării, dar printr-un procedeu trist. În urma acestei întâmplări el scrie: „Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei”. (Psalmii 101:3).

Nevoia noastră pentru culturalizare și informație o căutăm atât de greșit și în locuri seci, aride. Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte clar că smochinele nu pot fi culese dintre spini și nici strugurii nu pot fi adunați din măracini (Luca 6:44).

Nu știu cum se face că Avraam, un om înțelept și bogat, nu s-a informat cu privire la Sodoma, unde se putea duce o viață ușoară. Câtă naivitate să-l lase pe Lot să-și aleagă partea mai bună!

Tocmai atunci Domnul i-a spus: „Străbate țara de la un capăt la celălalt – toată este a ta și a urmașilor tăi”.

Efectele pe care noi nici nu le observăm:

Pierderea timpului. Cam 15-17 ani din viață îi pierdem în fața televizorului. Obiceiul de a petrece timp în fața televizorului, reduce plăcerea de a petrece în rugăciune cu Dumnezeu. Dispare răbdarea, plăcerea pentru lucrurile spirituale.

Când citești? Când studiezi? Când faci fapte de caritate? Ai timp

să te gândești că sensul vieții tale este dat de acestea? (Matei 25:31-46).

Manipularea. Este adevărat că n-ai dori ca cineva să te manipuleze? Vreau să te întreb? Cine-ți spune ce se mai poartă? Cine te învață ce modă să adopți, ce muzică să ascuți?

Schimbă sistemul de valori. Cum este prezentată dragostea? Cu o singură fațetă: dragostea eros, dragostea sentimentală care apare ... la prima vedere. (De la o cafea, la un ceai și ... ne-am și căsătorit). Fetele sunt atrase de anumite personaje, nu pentru că au calități deosebite în privința inteligenței, bunătății, capacității de a face lucruri frumoase, ci pentru că au mușchi, conturi în bancă, mașini sau vile luxoase. Visând la astfel de personaje, băieții cuminiți, cu inimi calde, care-l iubesc pe Dumnezeu și se tem de El în adevăratul sens al cuvântului, sunt considerați demodați, naivi, neatractivi. (Aceleași inversări de valori pot face și băieții în alegerile făcute).

Distruge ideea de familie. Este mai important să te realizezi profesional, să ai o slujbă promițătoare, pentru că o astfel de situație va atrage după sine admirația tuturor și o familie va veni „de la sine”. O lume iluzorie!

Sunt încurajate schimbările permanente și se creează astfel tendința de a nu mai pune preț pe lucruri, ele fiind considerate „de

unică folosință”. Și acest concept este aplicat nu doar lucrurilor, ci și ființelor, astfel încât nu numai farfuriile și rochiile pot fi de unică folosință, ci și soțiile sau chiar copiii. Scopul este satisfacția plăcerii de moment. Unde este sensibilitatea? Unde este perseverența în Isus Hristos?

Deformarea și pierderea valorii de sine. Ai fost cumpărat cu un preț (1 Cor. 6:20). Dacă nu arăt ca eroul filmului sau ca unul din VIP-urile Hollywood-ului nu sunt nimic.

Pentru cei ce se amăgeau cu gândul că folosesc televizorul pentru știri, le-aș propune următoarea meditație: Ce se urmărește prin transmiterea știrilor? Spre ce ne îndreptăm atenția astfel de informații? Cine face evanghelizarea sufletelor noastre? Ești întărit privind la știri remarcabile cu privire la posibilitatea lui Dumnezeu de a suporta încă o lume coruptă, de a păstra frumusețea creației, chiar și după o perioadă îndelungată de domnie a păcatului, sau în prezentarea acestora este elogiată doar puterea diavolului?

Nu te lăsa amăgit!. Fii conștient că ești copilul lui Dumnezeu și că în ochii Săi ai un preț! „De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine, și popoare pentru viața ta.” (Isaia 43:4). Nu-L dezamăgi!

Daniel Buzdugan

**GÂNDEȘTE
DIFERIT!**

**Tabără de tineret
în Conferința Muntenia**

Zilele de 12-14 octombrie 2012 s-au dovedit a fi prilej de bucurie pentru toți tinerii ce au ales să participe la tabăra organizată de Conferința Muntenia.

Sub genericul „Gândește diferit!” am reunit sub același acoperiș tineri din toate colțurile țării, spre a supune dezbaterii identificarea noastră de copii ai lui Dumnezeu. Noul concept abordat s-a dovedit de-a dreptul folositor, astfel încât majoritatea s-a declarat mulțumită.

Într-o atmosferă destinsă și primitoare, tinerii au fost așteptați vineri, 12 octombrie, la vila *Doi Ponei* din Poiana Țapului. Micile atenții le-au îndulcit sosirea. Programul de vineri seara a constat în diverse activități de cunoaștere și lucru în

echipă. Ziua de sâmbătă a început într-un mod obișnuit, cu dezbaterile celor două lecții. Studiul din perioada prânzului a cuprins două părți, două moduri de abordare ale motto-ului „Gândește diferit!”. Acest titlu reprezintă identificarea noastră drept copii ai lui Dumnezeu, trăind în această lume, dar diferiți de obiceiurile și practicile ei.

„Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți.” (1Petru 3:8).

Purtăm noi numele de *copil al lui Dumnezeu*? Suntem mândri de aceasta? Dumnezeu așteaptă să ne diferențiem de această lume, nu să devenim una cu ea. Este nevoie de un far al speranței, de o călăuză pentru cei ce sunt gata să devină co-

pii Săi. Noi suntem uneltele, El este Maestrul. Să renunțăm la gândurile ce exercită o influență rea asupra noastră, pentru că, prin cultivarea gândurilor curate și sfinte, omul devine mai bun. Pulsul spiritual este accelerat și puterea de a face binele, mărită.

Care ar trebui să fie preocuparea tinerilor? Cuvântul lui Dumnezeu, și să spunem asemenea lui Pavel: „De parte de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.”(Galateni 6:14).

Două căi ne stau la dispoziție; binele și răul; alege viața ca să trăiești! Un singur gând inspirat de Duhul Sfânt și îndreptat spre Dum-

nezeu ar spulbera toate strategiile. Prin lucrarea împotriva lui Dumnezeu, omul aduce propriului său suflet cel mai mare rău. Nu se poate găsi bucurie adevărată pe cărarea pe care a interzis-o Acela care îngrijește de fericirea creaturilor Sale.

Soluția? „Cercetează-mă, Dumnezeu, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile!” (Ps. 139:23).

Programul de după-amiază a constat în cântări de laudă și împărtășirea de experiențe, unde fiecare dintre cei prezenți a avut posibilitatea să-și aducă aportul.

Închiderea, marcată la apusul soarelui, a dat posibilitatea desfășurării de noi activități, gustări și... timp liber. Duminică dimineața a

reprezentat o surpriză, deoarece câțiva tineri au pregătit masa pentru toți participanții și astfel, ne-am bucurat de momente de părtășie.

Cu speranța unei noi întâlniri, ne-am despărțit de toți cei alături de care am împărtășit amintiri, experiențe și timp valoros.

Mulțumim celor ce ne-au sprijinit în această activitate și toată lauda inimii noastre o îndreptăm către Tatăl ceresc.

Ligia Andreea Dinu

La studiul și la programul de laudă

Ne pregătim masa...

Momente de părtășie

Ce aproape suntem!

Ce aproape suntem, Doamne, de hotarele luminii!

Ce aproape!... Un pas, e oare mult un pas?
Răbdarea și credința în vas au mai rămas?
Dar amintirile și temerile noastre ne rețin...
Aripile credinței noastre
mai poartă încă plumbul neliniștii
și pragul dragostei de cele abia trecute...
și inima, ah, inima,
le ține încă și nu-i dispusă să le uite...

E crucea Lui ce ne atrage către ceruri!
Dar între răstignire și slavă stăm tot nehotărâți...
Chemarea dragostei divine
în cumpănă ne ține...
Ah, tot ce n-am lăsat ne-mpiedică lumina;
tot ce n-am biruit ne-apropie ruina!
Ajuta-ne, Doamne, în pasul din urmă,
ajuta-ne cu Duhul Tău și strânge-ne-n turmă!...

Aproape de hotarele luminii,
aproape de țărnul veșniciei,
Doamne, ia Tu amintirile, temerile noastre,
dragostea de cele trecute
și toate, și multe,
aruncă-le-n focul iertării!
Venim!... Din durerea cercării venim,
suntem ai Tăi,
primește-ne-n hotarele luminii divine!

Benoni Catană